

СУТРИНЬ ПРИ ИЗГРЪВЪ СЛЪНЦЕ

Слънцето току-що изгрѣва — още е червено, безъ блѣсъкъ. Следъ мигъ-два, каточе запалени стрели минаватъ презъ сутрешния хладъ и по купитѣ и саплъцитѣ, по покривитѣ на хамбаритѣ и на дама пламва червена свѣтлина, чиста, радостна. Сжщо такава червена свѣтлина гори и по върха на салкъма предъ господарската кжща. Тамъ, на най-високото, на суха черна вейка, е кацналъ единъ косъ. Отпървенъ той обръща глава и глади перата си, не поглежда нито напредъ, нито наоколо си. Но ето слънцето блѣсва съ всичката си сила. Косътъ поподскача, качва се по-нагоре по вейката, обръща се къмъ слънцето и запѣва. Синкави металически блѣсъци лъщятъ по перата му, крилцата му сж отпуснати, очитѣ му горятъ. Той трепка съ цѣлото си тѣло, пѣе, унася се...

— Голѣмъ присмѣхулникъ е тоя косъ! — мисли си Ерофимъ, като подига глава и поглежда коса.

И наистина, като даде човѣкъ ухо и се вслуша въ тия гърлени задавени звукове, които косътъ издава, ще види, че той църти